

KALÁSZ MÁRTON

Pfalzi emlék – Edenkoben

Michael Buselmeiernek

Verse szerint, Michael, épp a dűlőúton
látva magát, befordulva – én, ha láthatnám magam,
mint rég, szép udvarház: művészház ablakában
ülve, jönni láthatnám. Menve látnánk magunkat, még befordulva
e kedvelt szőlőrész oldalán, a dűlőúton: volna – szép fáradság, ha tudhatom.
Volna is, úr e hegy, volna gyalog
világ, földutak Heidelbergből, hasznos őszvégen idáig,
imént: járva ki tenné – verset, ha tűr,
valahol körben erről ír. Magyarózva: tettén a vár –
Hambach lázadó ünnepét; közel, 1832-ben ki élt, szellemalakítók
küzdve. Lényekre tövetlenség, kelvén kis szüretre maradnék.
Tört, majd írt versek szerint: szólt Edenkoben – jó tiszteletes,
mindkét ihletettünk: tett, idevett. Fejtik, mi vesztett. Hol „a kavicsos
út, az ég s a ház, az emelt virágágy.” Folyó, igényén, jelenén – „révül könnyé”, Neckar a part –
Özvegység gyötrő tudata – magány hisz nap nap ér: a szó szíve tart.

Tört szemüveg

Deák László emlékének

Nemcsak „tört” szemüvegem keresem –
hangzik emléknek, mást; mégse naponta. Kirekesztőink,
ha költészet; ábránd, ki-ki utakra –
jó-rossz elmék éjébe míg bocsát: hamván gyötrés, gond, rész e kény, oltalmán telt a nap; ma mesém.
Néznénk le: Költők Parkja, tartva magunk itt fönt hisz rég – ablakom
napfűrösztve, szemem itt tér, közszegély e szellem, nyerj épp –
hült éji pad, vers-emlék: szavuk, ily halk, nyelv áhítatára tér?
Volt kirekesztő? Pont – Líra: ép. Bent térj: ránk szűnő érlelt helyszínek
– kirekesztőinkképp? Ismét: ma, álma élve, lelkünk hazalát.
Mint kit tényükben nappal. „Attól”, hallanánk korai halk mondatot
távol – „beengedték, másutt; lent e köd tudta régi udvarát”, a rom
ágyúroncs; betonfejtve – s ki ihletén, „csapta föl víz a vért?”
Holt évszaktól átrendített, váltva, gyermek ismeretlenebb, riadtan
utolsó: sújtott arccal, tért vigasszal, feszítve enyhüinkből. Mind
versünknek titkolt fájlalás? Mind – meddig. Évszak – ért útján. A „kitért.”